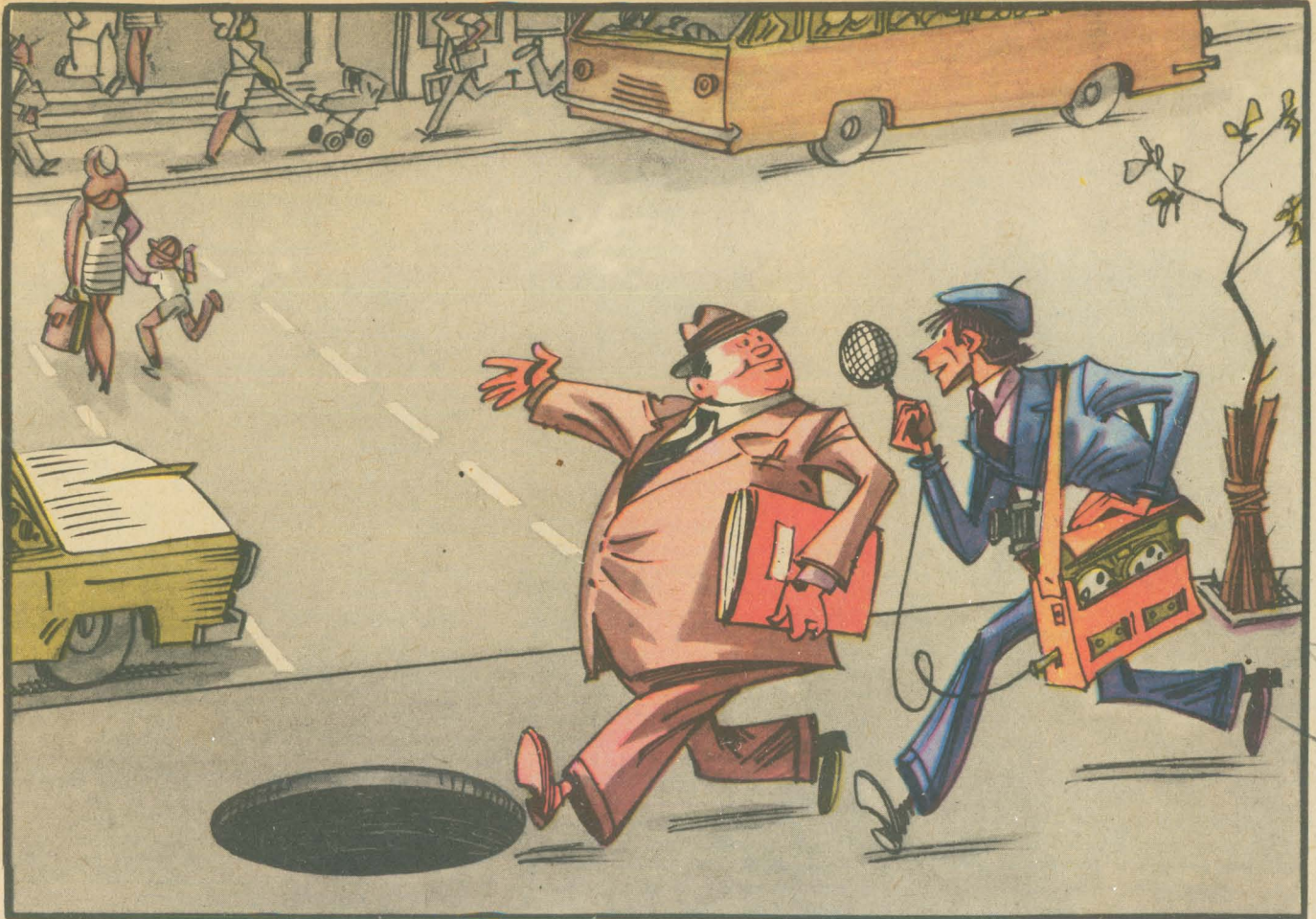

СЕРПЕНЬ
1980

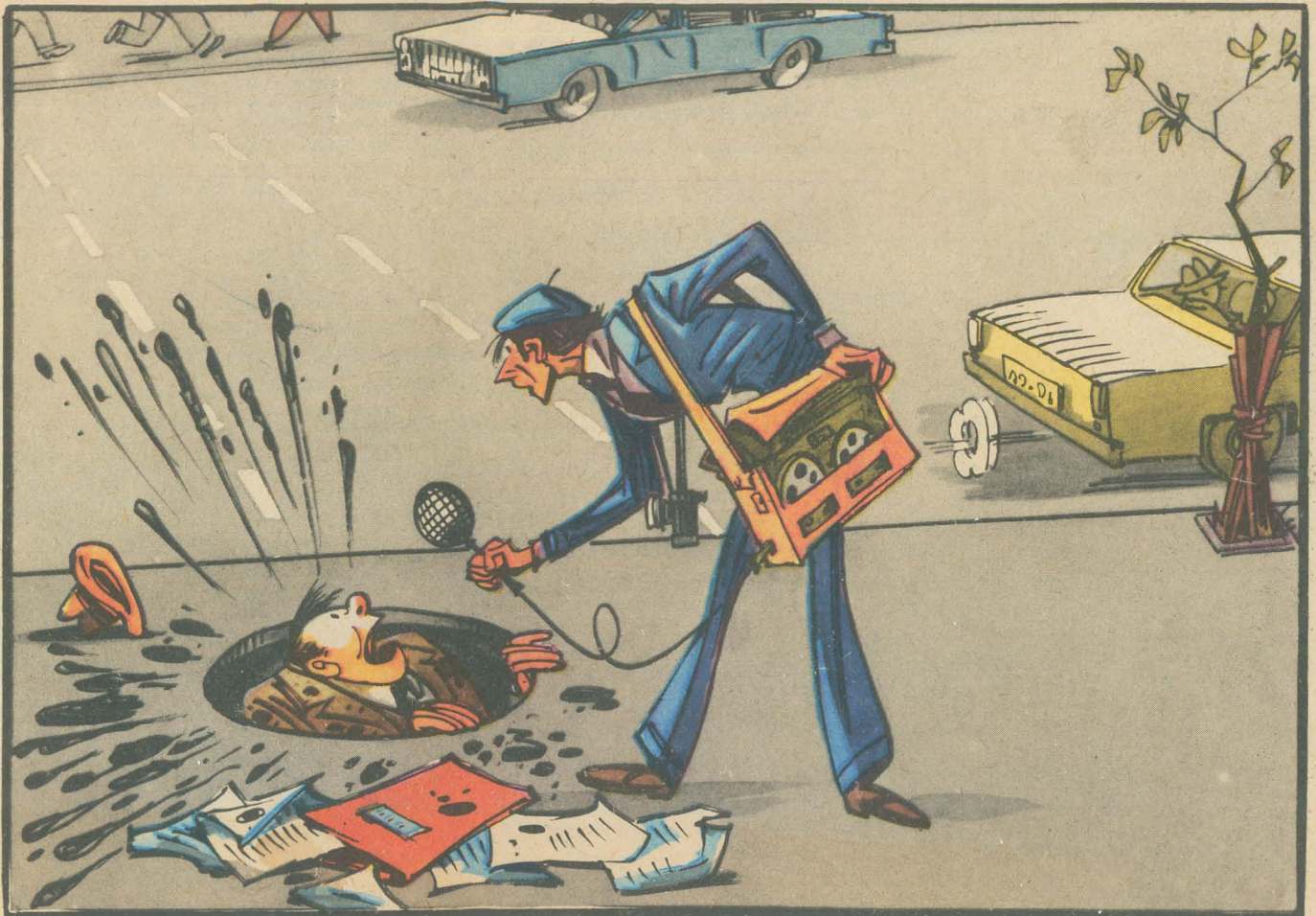
Київ

ISSN 0132-4462

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Ми успішно боремося за зразковий порядок у нашому місті.

— Правда, часом трапляються окремі недоліки.

Виходить з січня 1927 р.

№ 16 (1082)

Ціна номера 20 коп.

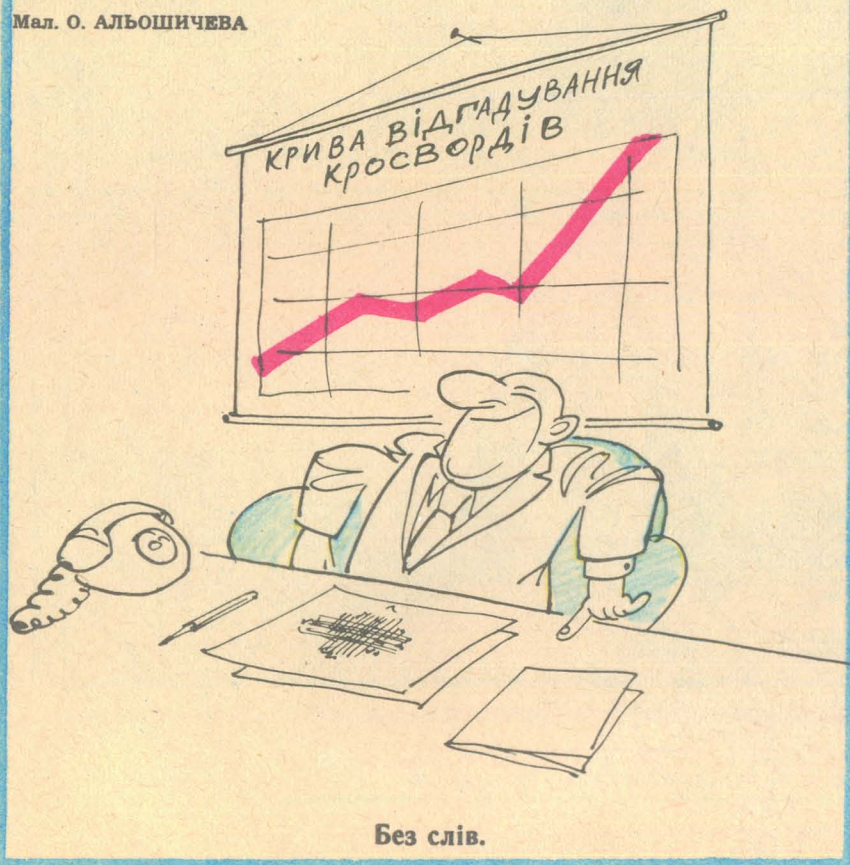
— Він мені чимось нагадує нашого Івана Івановича.

ЗООАФОРИЗМИ

- Заєць і біля мертвого Лева чхнути боїться.
- Політика Лева — в кігтях.
- Про Мишей згадують перед ревізією.
- На Іжаку не покатаєшся.
- «Собака — друг людини», — кажемо ми і беремо його на ланцюг.
- І Тигр у дитинстві пив молоко.

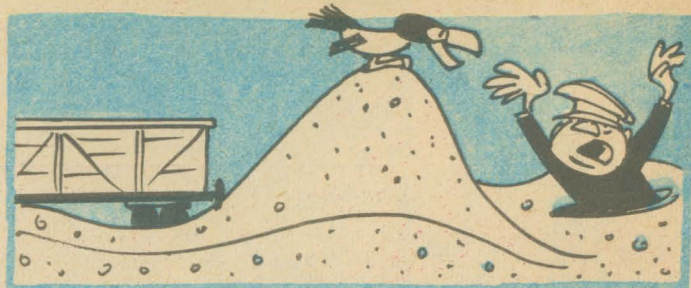
Л. КОШКІН.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

ВІТАМІНИ ПІД ВАГОНАМИ

Я стояв на пероні і, чекаючи поїзда, гортав записник.

— Вірші складаєте? — озвався до мене пасажир із величезним, як скриня, портфелем.

— Не вгадали, — відповідаю. — Аналізую цифри і факти. Хотите, вас ними здивую?

— Цікаво, цікаво, — примружив очі пасажир.

— Про мінеральні добрива ви, звичайно, чули. Їх ще називають туками, гранулами і вітамінами родючості. Так ото трапляються випадки: як настає пора підживлювати посіви — добрив немає, а коли та пора вже, як кажуть, перепорила, — їх везуть.

— Де саме? — запитав пасажир.

— Ну, приміром, у Якимівському і Мелітопольському районах на Запоріжжі. Правда ж, дивно?

— Сумно, — похитав головою володар грандіозного портфеля. — Адже колгоспна нива, яка усіх нас годує, удобрюється невчасно. Здогадується, між іншим, чому ті гранули надходять з переборами. Або у хіміків, котрі їх продукують, горить план, і, отже, нема чого везти. Або нема чим — залізничники не дають вагонів. Чи не так?

— Правильно! Але невже я вас не здивував?

— Ніскільки!

— То іншими фактами здивую, — запевнив я співрозмовника. — Сумське виробниче об'єднання «Хімпром» виконало піврічний план поставки гранульованого суперфосфату своїй, Сумській, області на сто тридцять процентів, а сусідній, Чернігівській, — на сімдесят. Або ще один подібний приклад. Ровенське об'єднання «Азот» відвантажило за півроку нітроамофоски Ровенській області удвічі більше, ніж Чернівецькій та Закарпатській разом узятих...

— Трикляте місництво! Добрива розподіляють за принципом: своя сорочка до тіла ближче. Тому в одній області їх — хоч одбавляй, а в іншій — як кіт наплакав. А в підсумку колгоспна нива удобрюється нерівномірно.

«Розумний чоловік», — подумав я про свого співбесідника і продовжував:

— Слушайте далі. Горлівське об'єднання «Стирол» і вже згадане мною ровенське «Азот» недодали Запорізькій області під урожай минулого року 40 тисяч тонн гранул. З цієї причини колгоспи і радгоспи недодержали щонайменше 120 тисяч

тонн зерна. Трохи більше, ніж по чайній ложці, надходять добрива і нинішнього року. Невже й ці факти вас не дивують?

— Обурюють! А все через те, що деякі хімічні підприємства дуже погано справляються з поставленими завданнями. Як же не обурюватися?

— Ну, а це хіба не диво? Туки там і сям лежать просто неба на землі. Лежать тижнями, місяцями... По гранулах періщить дощ, вимиваючи з них те, чим вони корисні...

— Кричуща безгосподарність, а не диво! — проголосив мій супутник. — А азагалі, з мінеральними добривами чортзна-що коїться. З тими добривами, котрі не тільки підвищують врожай, а й збільшують вміст білка у зерні, цукру в буряках і крохмалю в картоплі.

— Звідки про це знаєте?

— Як же не знати, коли я — експерт із питань хімізації сільського господарства. А от це вже диво, — кивнув співрозмовник на товарняк, який з гуркотом і брязкотом пролітав повз станцію. — Нічого не бачите?

— Ні.

— Погляньте на колію!

Я глянув. Із кожного вагона, мовби з решета, щось густо сипалося.

— Добрива, — пояснив чоловік із портфелем. — Удобрюють шпали, на котрих, як відомо, ніщо не росте.

— Хто?

— Залізничники. Вони часто подають під мінеральні добрива діряві вагони.

Я аж рота роззявив із подиву.

— Хотіли мене здивувати, — посміхнувся власник величезного портфеля, — а вийшло, бачте, навпаки.

М. ПАЛЬЧИК.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

КОРОВАЯ — бик.

ШАХРАЙ — гарем шаха.

НОСЯРА — носильник.

ХОРОВОД — керівник хору.

ЗАКОЛОТ — брага.

КВАСОЛЯ — цистерна з квасом.

КУПОН — покупець.

ЛАЙНЕР — лайливий чоловік.

ЛІКЕР — обліковець.

МОЛОТАРКА — спортивний майданчик для метання молота.

МУМІЯ — корова.

Іван РУСНАК.

м. Лохвиця
Полтавської області.

В. КРАВЧУК.

«Дорогий Перче! Прокритикуй тих «ахламонів», котрі так бездушно ставляться до живої природи. Подивись на фото, що додаю до листа, і зрозумієш, якої шкоди завдано нашій річці Чоботівці цієї весни. Я навіть вірша про це написав. Якщо він не дуже вправний, то вибачай».

(Г. Верещака з селища Миропіль Дзержинського району Житомирської області).

Шановний Григорію Прокоповичу! Хоч мені достеменно й невідоме значення слова «ахламон», але саме по собі воно досить емоційне і, думаю, цілком підходить для характеристики губителів і всілякого роду осквернителів матінки-природи. А тепер, як кажуть, по суті справи.

Ви пишете:

Це Любарська нафтова база

Спускає усяку заразу...

Одразу ж уточнюю: любарської нафтової бази, як такої, не існує. Є нафтобаза Любарського районного об'єднання «Сільгосптехніка». Справді, з цієї бази протягом багатьох років у Чоботівку тече різна гідота. І це підтверджує неодноразово Дзержинська райсанепідстанція. І все ж у поголовному винищенні всього живого в річці Чоботівці навесні цього року відзначилась інша служба — Любарське районне об'єднання «Сільгоспхімія». Саме на складі міндобрив, котрий у віданні цього об'єднання, додумались заливати аміачну воду в діряві цистерни, звідки вона без найменших перешкод побігла в Чоботівку...

У вашому листі сказано далі:

«Караул! — кричала риба,

Карасі і короли...»

Не згоден із вами. Аміачна вода — це така штукенція, що навіть бикові досить її нюхнути (не обов'язково ковтати!), щоб завалитися з копит. Що вже казати про рибу!

Цитую ще:

«В Чоботівці карасі

Поздихали, мабуть, всі...»

Ніякого «мабуть»! Нехай буде вам відомо, у Миропільській селищній Раді мені розповіли, що після отого масового знищення риби було проведено контрольну перевірку. Кілька разів закидали сіті, тягли волоки. І жодної живої істоти в Чоботівці не виявлено. Навіть жаби. А ви кажете — «мабуть»...

До речі, ви, як істинний рибалка, напевно ж, збираєтеся вирушити до найближчих водоймищ. Так от, скажу вам: ні в урочищі Виспа, ні в річці Лісова ніщо не клює. Там стільки ж риби, як і в Чоботівці. Про це добряче «подбали» дзержинські райоб'єднання «Сільгосптехніка», райхарчокомбінат, маслозавод, ПМК-162 і комунальна лазня. Особливо ж центральна районна лікарня і Романівський склозавод. Щоправда, головний лікар районної лікарні Володимир Іванович Майстренко переконуватиме вас, що нечистоти з довіреної йому лікарні витікають «десь аж у лісі». Але то буде, м'яко кажучи, неправда, бо сам бачив, як із пагорбів тече все оте у Виспу... Не варто вірити й запевненням директора згаданого склозаводу Олександра Олександровича Мironова, що його підприємство спускає в річку Лісову звичайну собі водичку, а не плавикову й сірчану кислоти... Отож або викидайте ваші вудочки геть, або шукайте риболовецького щастя десь на Тетереві чи ще далі...

Трохи не забув. Я, Григорію Прокоповичу, абсолютно не згоден з оцим вашим висновком:

«Про природу начальство районне не дбає,

«Ахламонам» усім потурає...»

Одразу видно, що не були ви перед тим, як писати скаргу, на прийомі

(ВІДПОВІДЬ АВТОРОВІ СКАРГИ ПІСЛЯ ПОВЕРНЕННЯ З ВІДРЯДЖЕННЯ)

мі в заступника голови райвиконкому Віктора Володимировича Вольського. А я був. І не тільки чув його хвилюючу розповідь про душевне, невисипує вболівання за навколишнє середовище. А й бачив у нього в кабінеті величезний, чудово оформлений стенд «Збережемо красу природи!» І дізнався я з того стенду:

1. Районна організація товариства охорони природи за останні 4 роки зросла з 8 до 14 тис. фізичних членів, що становить 36% населення району.

2. У районі діє 32 загони «голубих

патрулів» і є загін юннатів, що працює на ділянці кольорової капусти!

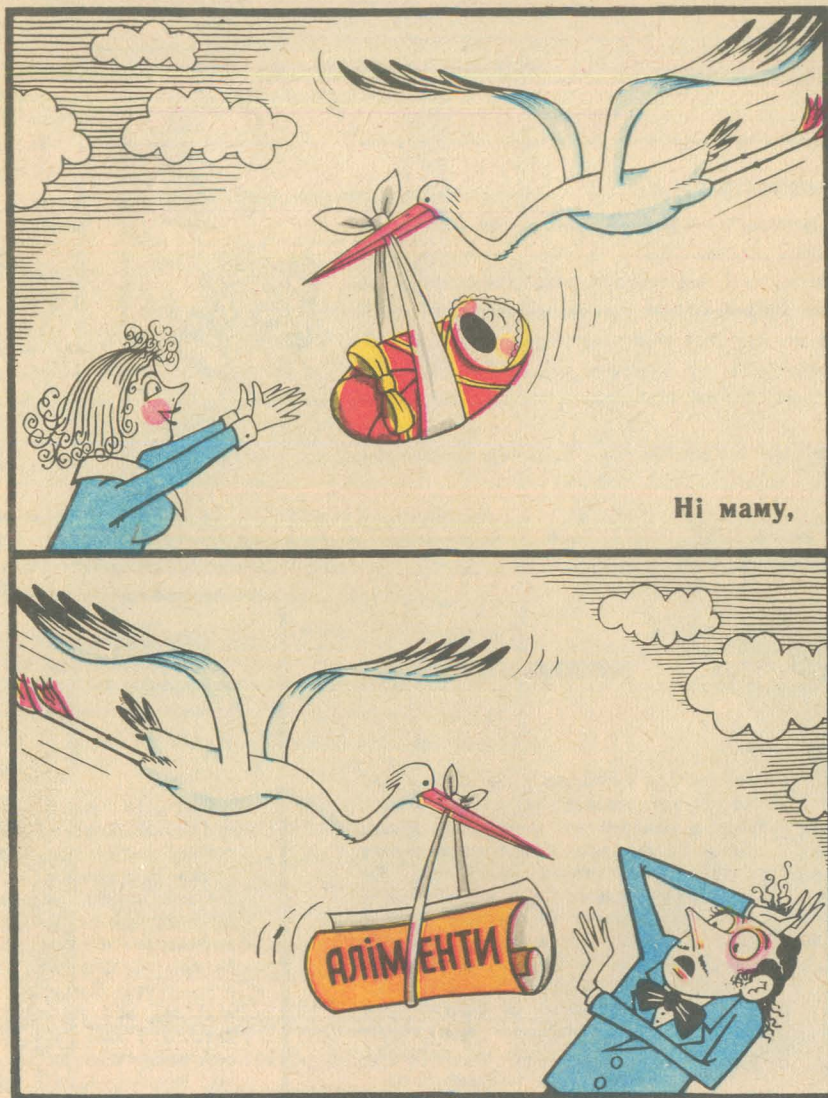
Хіба вам цього мало? Чи, може, ви хотіли, щоб заступник голови райвиконкому вивісив у себе в кабінеті копію отієї фотографії, що ви надіслали до «Перця», де зображено асіаний потруєною рибою берег річки Чоботівки? Може, запропонували б іще вивісити таку «картинку» і в самого голови райвиконкому товариша Голобородька? Щоб настрої злісувати районному начальству?

В. КИРИЛЕНКО,
спец. кор. Перця.

Дзержинськ — Любар — Київ.

НІКОГО НЕ ОБДІЛИВ

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

Ні маму,

Ні тата.

ПОРЯДОК НАВЕДЕНО

РОВЕНСЬКА область. (Від власкора ТАП). Правлінню колгоспу ім. Ватутіна Ровенського району дуже заважали обговорювати одне важливе питання жаби, яких сила-силенна розвелася у колгоспному ставку. Тому воду із ставка було вирішено спустити і таким чином погубити його крикливих мешканців.

І ось уже два роки, як щезла остання жаба, й тепер ніщо не заважає керівникам колгоспу розглядати питання про збереження водоймищ.

НОВИНИ ТЕЛЕФОНІЗАЦІЇ

До штаб-квартири ТАП звернувся голова колгоспу «Дружба» Яворіського району Львівської області т. Ульяновський з проханням розділити його обурення з приводу того, що старенька АТС, яка обслуговує господарство, не діє і по телефонах нікуди не можна додзвонитися навіть у нагальних справах.

Адміністрація штаб-квартири ТАП категорично відмовляється розділити згадане обурення. Який сенс псувати собі нерви з приводу бездіяльності старої телефонної лінії, коли, наприклад, у селі Дібровці Тетіївського району на Київщині уже четвертий рік не працює зовсім нова лінія! У зв'язку з цим штаб-квартира ТАП вважає питання телефонізації згаданих сіл закритим.

МАШИНА МАЙБУТНЬОГО

МИКОЛАЇВСЬКА область. (Кор. ТАП). Так називають у Веселинівському районі трактор ЮМЗ-6, який належить колгоспові «Заповіт Ілліча». З його допомогою назване господарство збирається проводити сівбу кукурудзи за новою технологією. Але поки що трактор стоїть на ремонті у Веселинівській райсільгосптехніці — ще з осені 1978 року. Правда, двічі він повертався звідти, але кожного разу з такою кількістю недоробок, що його доводилось негайно ж відтарабанювати назад.

Отож кукурудзоводам не лишається нічого іншого, як вірити в краще майбутнє, коли у ремонтників нарешті прокинеться совість, і вони зроблять усе, як слід. Точні строки цього майбутнього керівники сільгосптехніки, правда, тримають в секреті.

ЩОБ СПРОСТУВАТИ

Кажуть по одержі стрічають, а по уму випроводжають. Для тих, хто хоче спростувати це твердження, виставком пропонує чоловічі штани виробництва Чернігівського швейного виробничого об'єднання. Штани пошиті настільки неохайно, несиметрично, з перекатами і перекосами, що зустріч у вас буде справді приголомшлива. Ви справите таке враження на присутніх своїми несмаком і неперебірливістю, що про розум ваш навряд чи хто захоче судити. Бо що взяти з людини, яка в такий спосіб свідомо виставляє себе на посміховисько!

Сто пар таких штанів нещодавно надійшли на нашу виставку.

«ЗАШЕПОТИЛО!»

Що не кажіть, а моральна підготовка — велике діло. Коли лише глянути на трипрограми гучномовець «Україна-301», що його випускає Микітський завод електробудувиробів, то стане зрозумілим: сподіватися на високу якість тут годі й думати. Деформовані штекери, розбита штепсельна вилка, розкритий корпус — ну чого вже чекати від цього інваліда? І уявіть, коли америкеш гучномовець, не вірши вухам своїм. Працює! Провода хрипить, говорить тихо-тихо, майже пошепки. Але розібрати хоч важко, а можна.

54 такі гучномовці прибули прямо з Харківського будинку торгівлі на нашу виставку.

НАШЕ ЛИСТУВАННЯ

Шановний виставком! Звертаємось до вас із проханням виділити найпочесніше місце на виставці для продукції Вовчанської взуттєвої фабрики, що на Харківщині. Звичайно, нам доводилося зустрічатися з браком.

Але те, що прибуло з цього підприємства до нашого магазину, навіть браком назвати не можна. Це якась унікальна халтура, котра на повному серйозі називається чобітьми. Не будемо описувати це страхття. Скажемо лише, що з 18 пар, які були в ящику, жодної не вдалося як слід приміряти, бо тут же на місці відпітали підшви. Якщо на вашій виставці існують якісь відзнаки для бракоробів, то авторам цих чобіт обов'язково треба вручити найвищі. З повагою до бракоробів жителі села Далекого Близньківського району Харківської області.

ЗРОЗУМІЛА ЛЕГКІСТЬ

У більшості з нас поняття «лінійка» асоціюється з отим нехитрим шкільним приладдям, з допомогою якого ми з'єднували дві прямі, проводили паралелі, словом, освоювали ази геометрії і тригонометрії. Проте насправді сімейство лінійок набагато численніше і різноманітніше. Скажімо, лінійка, яку випускає Полтавський завод легкого машинобудування («Легмаш») важить 164 кілограми, коштує не одну тисячу карбованців і являє собою не звичайнісіньку металеву або дерев'яну планку, а складний механізм з електродвигуном, валом, підшипниками та іншим начинням, який використовується в розкрійних цехах швейних фабрик.

Не беруся загадувати, якою була б якість звичайних лінійок, якби «Легмаш» узявся за їх виготовлення, а от 164-кілограмові лінійки бувають такі нікудишні, що далі нікуди. В металолом їх не спишеш, бо шкода, а більше використати ніяк.

П'ятьма такими лінійками «Легмаш» ошасливив Донецьке виробниче швейне об'єднання «Донбас». Халтура була настільки очевидною, що коли швейники виставили заводські «Легмаш» претензії, керівники підприємства не дуже опиралися і сплатили п'ять тисяч карбованців штрафу. З такою легкістю викпали ці гроші, наче провели пряму між двома точками. Воно й не дивно: адже гроші не з власної кишені.

ЧЕРЕВИКИ, ПОВНІ... РОМАНТИКИ

У Будинку моделей нашої виставки сьогодні демонструється нова модель чоловічих черевиків виробництва Хустської взуттєвої фабрики (Закарпатська обл.). У них успішно поєднуються оригінальна форма та надзвичайна зручність. Найголовніша цінність моделі у новаторській конструкції: верхня частина черевиків не приклеєна до підшви. Така конструкція дозволяє, не скидаючи взуття, відчутти на солюду від прогулянки босоніж, коли кожною клітинкою відчуваєш шовковистість трави та тепло землі (або асфальту, якщо це у місті), коли бредеш, згадуючи дитинство, по калюжах...

І стільки у всьому цьому ліризму, стільки романтики, що, повернувшись після прогулянки додому і розтираючи ноги, мимоволі вигукнеш: «Спасибі вам, хустські умільці! Удружили!»

ПЕРЕКОНЛИВИЙ АРГУМЕНТ

(Розповідь страхового агента)

Ви собі не уявляєте, до чого іноді трапляються вперті клієнти. Ти його переконуєш, витрачаєш усе своє красномовство, а він уперто повторює: «Не хочу!». Особливо важко останнім часом було умовити когось застрахувати своє майно від пожежі. І слухати не хочуть. Мовляв, які можуть бути пожежі у вік вогнегасників та інших протипожежних винаходів! Навіть якщо й спалахне якийсь там сервант чи письмовий стіл, то їх погасить при сучасній протипожежній техніці! — раз плюнути!

Я було, вже зовсім занепає духом, перекаліфікуватися надумав, та раптом до моїх рук потрапило таке, що я вирішив не поспішати з перекаліфікацією. Справи мої пішли вгору. Знову почав премії одержувати, подяки.

А все дуже просто. Приходжу я до клієнта, починаю звичайний монолог, так, мовляв, і так, це вигідно і нам, і вам, а він лише скептично посміхається. І тут я показую йому звичайну креслярську дошку.

— Ну і що? — дивується клієнт.

— А те, кажу, що бачите, на ній тріщини, відколи, нерівності.

— Бачу, — каже, — що справді ця дошка бракована, тільки не розумію при чому тут пожежа і страхування від неї?

А при тому, пояснюю, що ці креслярські дошки випускає прилучке виробниче об'єднання «Протипожежне устаткування». Чотириста штук випустило і відправило дніпропетровській базі «Укркультторгу» і всі чотириста виявилися браковані. То де у вас гарантія, що й протипожежне устаткування, яке випускає об'єднання, виявиться якісним?

Цей аргумент виявляється таким переконливим, що клієнт одразу ж капітулює.

ДОВІДКОВЕ БЮРО

ПОРАДЬТЕ, що робити для того, щоб дитина швидше стала ходити. Нашій уже рік, а вона ходити лінується. Подружка М.

Шановні тато й мамі! Можна легко зарадити вашій біді. На нашу виставку щойно надійшли 82 дитячі коляски Ворошиловградського заводу металовиробів. Можемо одну з них дати на прокат. Якщо ваша дитина не злякається її зовнішнього вигляду, то їй не сподобається те, що кризь щілини з усіх боків дме вітер (матеріал відстає), або те, що вона дуже хитається, і вже явно дитина не витримає непримного скрипу і стукоту коліс. Не витримає і попроситься з коляски на долівку.

ЗНАЙОМИЙ ПОЧЕРК

На двох стендах нашої виставки демонструється продукція двох підприємств. На одному 164 експонати: відра, каструлі, кухлі, чайники, баки (Ворошиловградський завод емальпосуду). На другому 1150 експонатів: миски, цидилки, чайники (Кам'янець-Подільський металоштампувальний завод). І хоч вироби мають різну назву і народилися на різних підприємствах, їх єднає, так би мовити, однаковий почерк виконання. Всі вони густо прикрашені вм'ятинами, подряпинами, відколами, напливами, деформацією поверхні. Як тут не пізнати почерк бракороба!

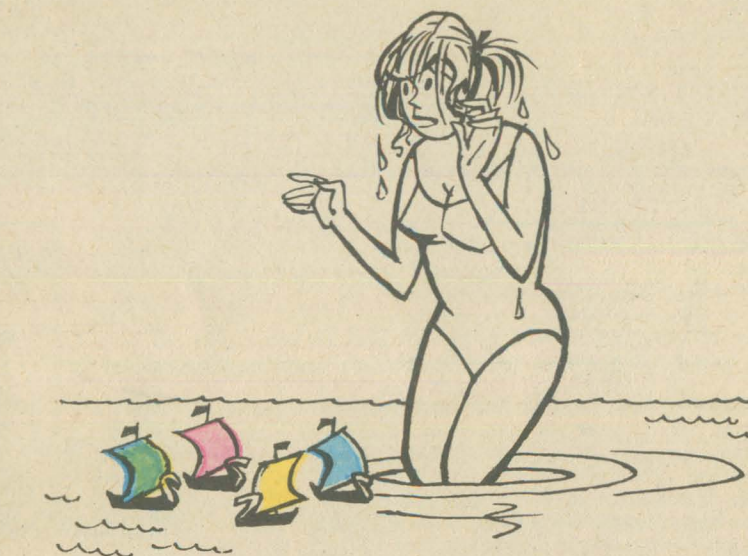
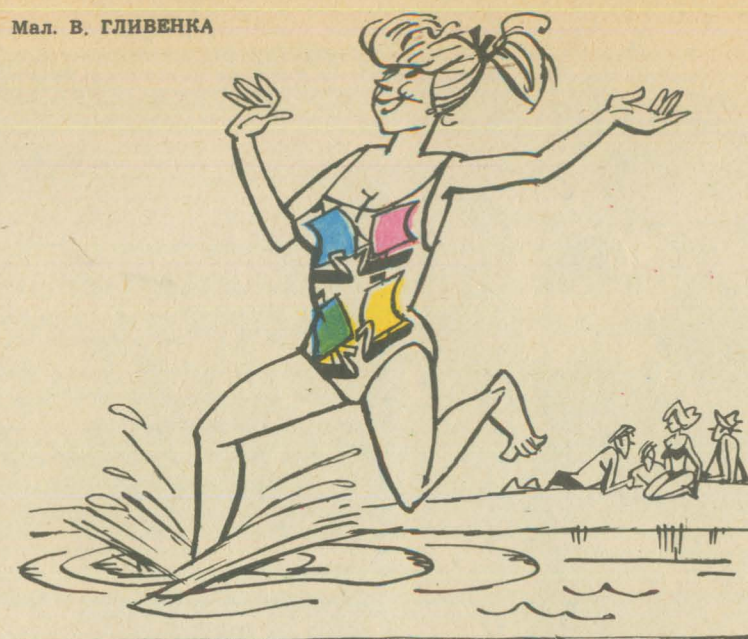
ЛОГІЧНЕ ПРИПУЩЕННЯ

На черговому засіданні виставково-обговорювалося продукція одеського виробничого швейного об'єднання імені Воровського. Зокрема, йшлося про жіночі плаття. Присутні ніяк не могли дійти згоди у відповіді на питання: як могли працівники відділу технічного контролю підприємства пропустити такий брак? Ну, нехай гудзики не дуже симетрично пришиті, нехай якийсь там рукав перекошений. Цього, звичайно, важко не помітити, та все-таки можна. Але не звернути увагу на звичайні дріки? Як могло трапитися, що 127 платтів, що їх поставило підприємство Керченській міжрайбазі облспоживспілки, мають явні прорубки тканини?

Багато припущень висловлювалось з цього приводу. І лише одне здалося всім присутнім більш-менш логічним: не інакше, як працівники ВТК одягають на роботі сонцезахисні окуляри виробництва одеського заводу «Полімер». На скельцях цих окулярів стільки матових плям і подряпин — не тільки браку не помітиш, бракороба не впізнаєш!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Без слів.

ДЕБАТИ

БАЙКА

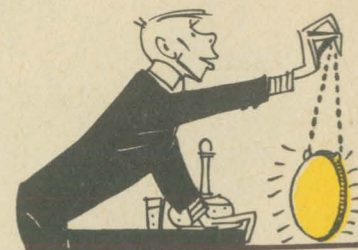
В Козла з Козою почалися дебати — Кого на іменині звати. — Візю, Корову і Лоша, — Коза сказати поспіша. — Так-так. Запишемо у список. А ще — Свиню. Хоча й зажерливий у неї писок, Та якось вже спиню, Не дам усе поїсти. — А може, без Свині, Бо хто ж із нею сходе сісти?

— Що ні, то ні — Хіба Свині бувають раді? Але подумай-но сама — Попереду зима, А та Свиня — директором на сіноскладі. Козла з Козою не вино, Бо правду маю я сказати: І в нас буває, про Свиню Ведуться отакі дебати. Віктор ЛАГОЗА.

НАГОРОДА

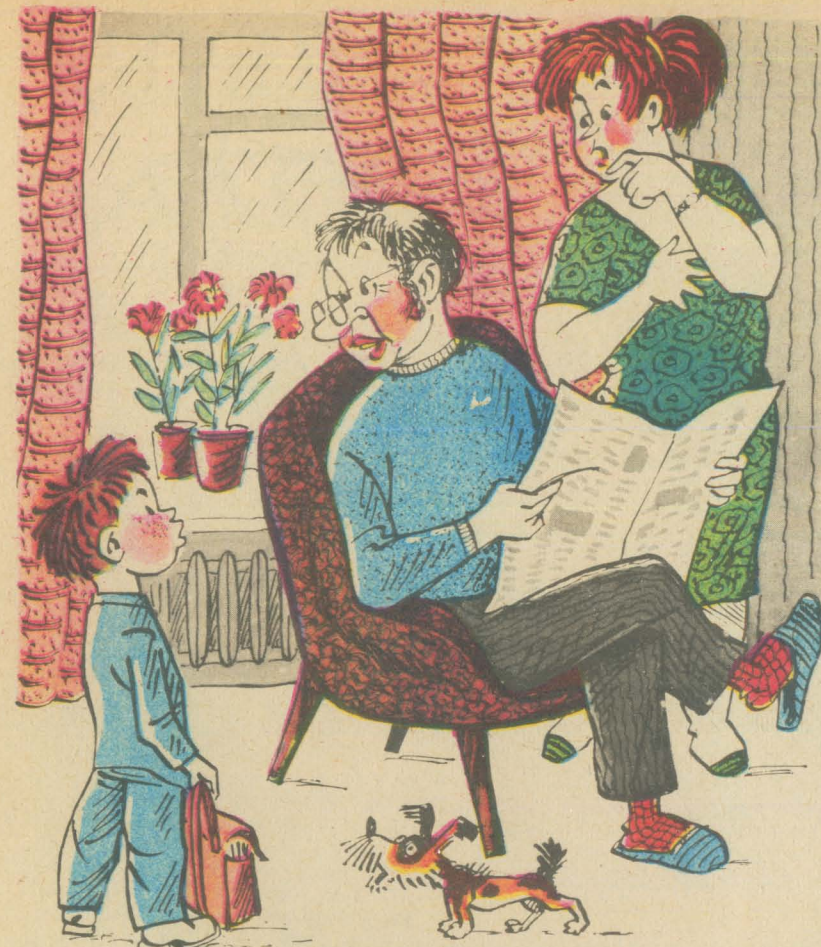
ГУМОРЕСКА

— Так от, дорогі товариші, мені, як голові вуличного комітету, випала сьогодні велика честь нагородити мужню супутницю нашого життя, яка своєю стійкістю, своєю, так би мовити, цілеспрямованістю, зуміла вистояти і вижити в буремні роки. Ні горе, ні холод, ні розруха її не зломилі; ножові рани, неодноразово нанесені бандитами, позаятувалися. Чудом уціліла вона і від злочинної руки, яка з сокирою піднялася над її головою. Та люди, ризикуючи своїм життям, зуміли обеззброїти ворога — відняти у нього сокиру. Ми горді, що вона живе серед нас, і з шанобою схилимо голови також перед її вродою, бо пронести через роки красу і, не боюся цього слова, молодість, може не кожний. Отож, дорогі товариші, дозвольте мені повісити цю медаль, викарбувану токарем Василем Мовчуном із п'ятого під'їзду, на її груди. На лицьовій стороні, ми зможемо прочитати: «За стійкість до життя», а на зворотній: «Ганьба губителю природи». Побажаємо, товариші, нашій сьогоднішній ювілярці, щоб і надалі на її вітах гніздилися птахи, вишуквали солов'ї та гулі хрущі. І щоб у жодного губителя не піднялася рука на її струнке, не боюся цього слова, тіло-стовбур, а ж, боронь боже, підніметься, то хай вона йому тут і відсохне. Бо це єдине доросле дерево (а скільки ж їх тут росло!), яке чудом уціліло на весь наш новий мікрорайон. І віднині ми, жителі, повинні взяти його під свою опіку і беретти, як зіницю ока, та заповідати це онукам-правнукам. Музика! Просту туш!

А ти, Василю, викарбуєш ще одну медаль. Тільки побільше зроби, побільше, щоб далеченько було видно — в сусідньому мікрорайоні після закінчення його будівництва теж якось дивом одна сосна віціліла, так ось товариші звідтіля просять допомоги їм у проведенні такого ж заходу. — Так я виклепаю це, товаришу голову вуличного комітету. Велику зробив, щоб далеко було видно, і прошу хвилиночку уваги... Шановні громадяни! Дозвольте мені від імені мешканців нашого будинку вручити сьогодні цю рідкісну нагороду голові вуличного комітету за те, що на місці яблуньок та вишень, які ми посадили в минулому році, він воздиг собі гараж і курник. Тож із глибокою непошаною прийміть цю медаль, товаришу голову, де на лицьовій стороні викарбувано: «Губителю природи», а на зворотній: «Хай відсохне йому рука!» Музика, прошу туш!

Неля КАСЯНЧУК.

— Мені набридло одержувати через вас двійки. Із завтрашнього дня уроки роблю сам.

Скільки можна?

Усьому є межа. І терпінню є межа. У Мукачівському міськвиконкомі люди також не залізни.

Живе у Мукачевому інвалід праці С. С. Олесин. І пише в усі інстанції скарги. Бо кілька років підряд змушений був заходити у свою квартиру через одне не дуже екзотичне приміщення. Потім, притиснутий сусідовою кімнаткою, яка «апендиксом» викинується у його кухню, протискався на кухню, а вже тоді потрапляв у кімнату. Таку квартиру С. С. Олесин виміняв. Отже, як мовиться, бачили очі, що купували. А він пише. Додає довідки про порушення санітарних, протипожежних норм. Вимагає, щоб житлове управління розпорядилося перенести оту кімнатку. Або зробити до його квартири окремих вхід.

З одного боку, може, й правильно вимагає. Але з іншого... Живе у цьому будинку громадянин І. І. Фалетич. І принципово не хоче віддавати сусідів отой «апендикс». Керівники міськвиконкому чи міського житлового управління могли б вчинити рішуче. На період ремонту виселити мешканців. Зробити усе, що належить за всіма нормами: і санітарними, і протипожежними, і навіть юридичними. Але... рішучості вистачає тільки на відбивання атак скаргника.

Будь-хто на місці Олесина уже вгомонився б. Такі високоповажні люди кілька років підряд тобі відповідають, що «провести прибудову окремого входу у Вашу квартиру за рахунок коштів на поточний ремонт нема можливості...», «перепланування квартири за рахунок кладової Фалетича не можна брати до уваги...», «перевіркою встановлено, що в договорі найму квартири, яку Ви займаєте, помилково записана кладовка...». Звертаються до тебе на «Ви», з великої букви. А Олесин вважає, що всі оті «звертання» — бюрократизм.

Нарешті в минулому році почали ремонт квартири Олесина. Отой злочасної кімнатки вирішили не чіпати. У стіні прорубали дірку на двері, запланували зробити сходи до тієї дірки. А за рахунок господаря добудувати ще

одну кімнатку. Але... знову оту будівельно-ремонтну петрушку припинили. Сусід Олесина — Фалетич — сказав, що новозбудована стіна закриває йому віконечко до... кімнатки. Воно, звичайно, те віконечко у кімнатці потрібне, як козі другий хвіст. Але принцип є принцип. І з тим принципом чомусь вельми чуйно рахуються голова Мукачівського міськвиконкому М. Й. Роглев і начальник міського житлового управління Ю. І. Цібере. Вимагають, щоб Олесин оту стіну розвалив. Проте Олесин стіну не валить, а знову пише.

І тут не витримали нерви в товариша Роглева. Написав він скаргу на Олесина. До суду. Мовляв, його «...самоуправними действиями соседу по коммунальной квартире Фалетичу причинен существенный (підкреслення моє — Є. Д.) ущерб — незаконно возведенной стеной закрыто окно и доступ в одно из помещений его квартиры...». І вимагає притягнути Олесина до кримінальної відповідальності.

Тут, правда, скарга дещо не в'яжеться з дійсністю. По-перше, стіну проєктували проєктанти і будували будівельники. На замовлення житлового управління. По-друге, не тільки за проєктом, а й за здоровим глуздом, вона потрібна. По-третє, товариш Роглев, видно, в очі не бачив тієї стіни. Бо «доступ» у жодне приміщення Фалетича нею не закрито. І по-четверте, суддя правильно розтлумачив голові, що «...згідно з діючим законодавством, міськвиконком вправі винести рішення, яким знести самовільно збудовану споруду, а винну особу притягти до адміністративної відповідальності...».

Але що оті чотирі пункти в порівнянні з отими ста, а може, й більше, скаргами, які написав Олесин. Побачивши гору відповідей на ті скарги, мимоволі вигукнеш: «Та скільки ж можна!»

І справді: скільки можна? Затикати рота скаргниками відписками замість того, щоб «заткнути» оті побутові дірки?

Є. ДУДАР,
спец. кор. ПЕРЦЯ.

Закарпатська область.

КЕСЕЛИМ
ОЛІКДЕМ

Микола Михайлович АМОСОВ,
Герой Соціалістичної Праці,
лауреат Ленінської премії,
академік Академії наук УРСР,
заслужений діяч науки УРСР.

Дружний шарж А. АРУТЮНЯНЦА

До кінця гри лишається дванадцять хвилин. Та рахунок іще й досі не відкрито. Просто неймовірно! Здобути очко на полі команди, яка очолює турнірну таблицю!

Атака за атакою накопчується на наші ворота. Тричі м'яч влучає у штангу, один раз у перекладку. Сьогодні sportive щастя на нашому боці. Коли б тільки не зурочити.

Наші тримаються з останніх сил. Аби одержати хоч найменший перепочинок, раз у раз гияють м'яча подальше на трибуни.

— Лойзо, заміни! — благає товариш по команді, пробігаючи мимо лави запасних.

— Готуйся, Лойзику! — говорить тренер.

За десять хвилин до кінця матчу він випускає мене на поле. Мій час настав...

Вступаю у боротьбу за м'яч — раз, вдруге, відтак голосно скрикнувши, роблю неймовірне сальто в повітрі. Потім качаюся по землі, кричучи від болю.

Підбігає суддя, блідий, мов крейда, руки йому тремлять. Й рішуче показує гравцеві суперників червону картку. Той намагається протестувати, клянеться, що й не торкався мене. Проте суддя не вірить. З його горла виривається хрипіння, на чолі виступає рясний піт. А до кінця зостається ще сім хвилин! Я скручуюсь клубком і хвицую ногами. Це все результат наполегливого тренування.

Я ж бо на цьому пуд солі з'їв. Уже не один рік виступаю в аматорському театрі. Мені доводилося грати самого Гамлета, Отелло,

Карел НАВРАТИЛ

НІЧІЯ

ГУМОРЕСКА

вання. Я ж бо на цьому пуд солі з'їв. Уже не один рік виступаю в аматорському театрі. Мені доводилося грати самого Гамлета, Отелло,

вмирати у ролі старого Форсайта... Отже, товариші по команді покладають на мене величезні надії. Ще п'ять хвилин!..

Я заганняю пальці в землю й гризу траву (певна річ, перебуваючи в шокірованому стані). Повірте на слово, ніхто не годе із такою майстерністю пастись. Треба лишень пильнувати, аби, часом, не з'їсти яку отруйну рослину! Бо це, безсумнівно, найгірший газон із усіх, що їх мають команди нашої ліги.

Мене виносять на ношах. Але ще цілих дві хвилини!

Скочуюсь додолу. Марю. Повзу назад, на поле, прагнучи допомогти колегам у боротьбі за дорогоцінне очко. Сцена лоскоче нерви суддям і глядачам.

Санітари тягнуть мене назад до нош. Борюся з останніх сил.

— Хочу грати! — хриплю я.

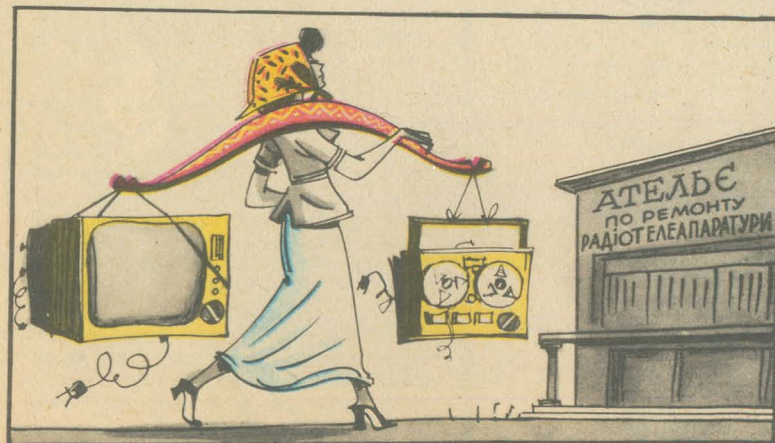
А ось і фінальний свисток! Матч скінчився! Схоплююся на рівні і мчу до товаришів. Обіймаємося, цілуємося, безмежно радіючи завойованому очку!..

Та сьогоднішня радість незабаром забудеться. Вже час думати про наступні матчі.

Певна річ, мені б хотілося грати у більш класній команді. Нещодавно умовляли перейти до вищої ліги. Хочуть будь-що завербувати до себе. Запевняють, що я дуже цінний гравець, особливо на останніх хвилинах.

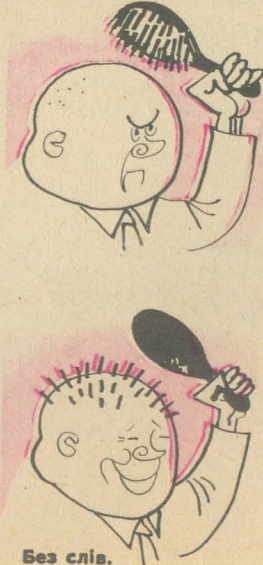
З чеської переклав
Анатолій ГУЦЬ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Без слів.

Мал. М. ЛИТВИНА

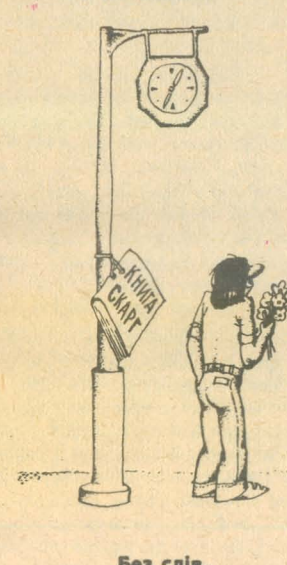
Без слів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

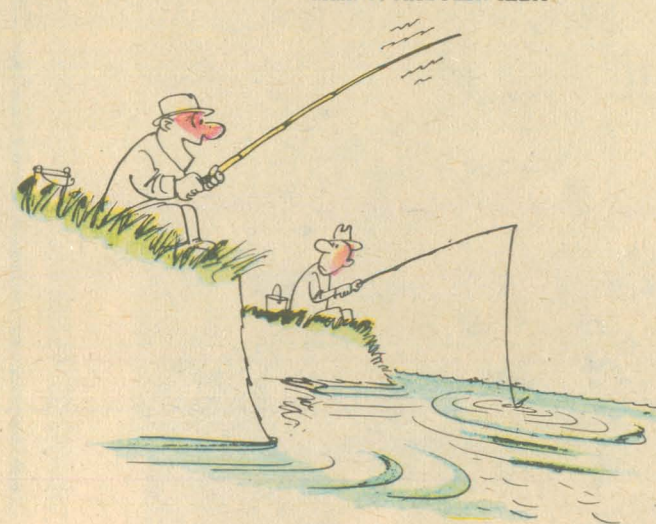
Без слів.

Мал. І. ЛОПАТИНА

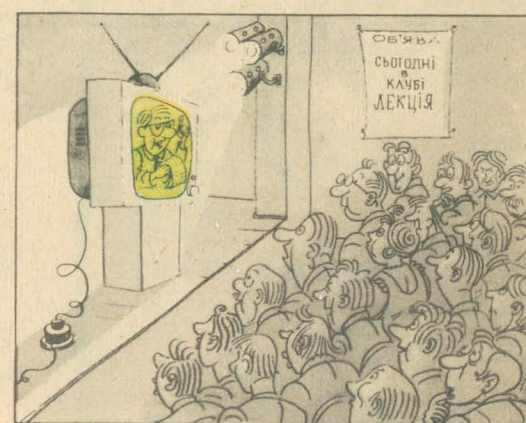
Без слів.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— А все-таки рыболовля
сильно лікує склероз.

Мал. А. СУЧКОВА

Без слів.

«ЗЕМЛЯК»

Павло переходив вулицю у недозволеному місці, і його зупинив міліціонер. Довелось заплатити штраф.
Коли Павло підійшов до товаришів, які чекали на іншому боці вулиці, його запитали:
— Чому це тебе міліціонер зупиняв?
— Та то я земляк зустрів. Ми з ним з одного села...

Повідав О. КАТРИЧ
із с. Бобріка
Роменського району
Сумської області.

ЧИ БУДЕ БУРЯ..

Чоловік збирався чкурнути з хати. Дивиться у вікно.
— Видно, сьогодні вночі буде буря, — каже дружині.
— Якщо рано прийдеш і тверезим, то не буде, — відгукується жінка.

Повідав О. ЛАВРЕГА
з с. Почапівців
Лисянського району
Черкаської області.

ДУМАЛИ

Приїхала мати до зятя і дочки в гості, подивилася — а в них у садку на городі бур'ян по коліна.
— До чого ж оце ви догосподарювалися? Чи ви щось собі думали?
— Та думали, мамо.
— А що ж ви думали, дітки?
— Що ви, мамо, приїдете та й прополете.

ЛЮДИ БРЕХАТИ НЕ БУДУТЬ

— Ти чув, — каже Микола, зустрівши Петра, — у нашого директора з Оксаною — шури-мури...
— Звідки ти взяв? — здивувався Петро.
— Люди кажуть.
— А ти, Миколо, завжди у чутки віриш?
— Звичайно! Люди ж брехати не будуть. А що?
— Та нічого... Кажуть бо люди, що ти, Миколо, — як баба базарна.

ЧОРНИЙ ДЕНЬ

Жінка крадькома ховала від чоловіка гроші. Одного разу заглянула вона у схованку, а гроші посікли миші на дрібнісінькі клатки. Вона плачучи розповіла чоловікові про своє лихо.
— А навіщо ж ти ховала? — поцікавився чоловік.
— Та на чорний день.
— Ну, оце вважай, що для тебе, жінко, сьогодні й настав чорний день.

ТОЙ УЖЕ ТАМ

Зустрілися Петро та Іван — обоє колишні заводи однієї бази.
— Ти, Іване, вже звідти, а в мене оце була ревізія, то треба збиратися туди.
— А де, Петре, той зав, що був після мене?
— Той, Іване, вже там.

Повідав Анатолій ГОРПИНІЧ
з с. Варварівки
Гуляйпільського району
на Запоріжжі.

КОЖНА ХВИЛИНА ДОРОГА

ГУМОРЕСКА

Відбувається засідання. Начальник управління Острогон надає слово для звіту директору фабрики Кошелюку.

— Тільки коротко! — тоном наказу попереджує начальник управління, поглянувши на свій годинник. — Кожна хвилина дорога!
— Я оперативно, — запевняє і навіть з неприхованою радістю говорить Кошелюк, не підводячись, а ніби випливаючи зі свого стільця. Він на ходу розкладає кілька аркушів паперу, скручених у трубочку.
— Та у вас там на цілу доповідь, — занепокоєно кидє Острогон, — а я вже сказав, що кожна хвилина дорога.

— Не турбуйтеся, — заспокоює начальника Кошелюк. — Я тільки про головне. А воно в мене тут підкреслене червоним. Значить, так, шановні товариші, — скоромовкою починає звіт директор. — Ми звернули серйозну увагу на дисципліну праці. На підвищення її продуктивності. Але ж, ви самі розумієте, що це вимагає...
— Розуміємо, — не дослухавши до кінця, перебиває директор Острогон, знову глипнувши на годинник, — але давайте більш стисло.

«Якщо він говоритиме навіть тільки десять хвилин, а там ще хвилин по п'ять на виступи, то це займе добрих півгодини, — прикидав собі начальник управління. — А ще ж їхати. Ні, цим балакунам не до твоїх переживань. Їх не годувати хлібом, а поговорити дай. Особливо Кошелюк. Він би й спав на трибуні, якби на ніч залишали. Але нехай уже виговориться».
— Продовжуйте! — дозволяє він Кошелюкові, який було замовк, не відриваючи погляду від аркуша.

— З дисципліною праці в нас, на жаль, не все гаразд, — спохватившись, веде далі директор фабрики. — Тому ми накреслили ряд заходів. Я говоритиму про найголовніші з них.

«Якщо Острогон ще раз мене переб'є, то я таки не вкладаюся в регламент, — злякано думає Кошелюк, — і тоді точно не встигну на початок. І якому дурневі стукнуло в голову саме сьогодні це засідання влаштовувати? Я міг би й завтра чи післязавтра відвідувати. Все одно від того нічого не зміниться. Ні, такі правду кажуть, що формалізм і бюрократизм до добра не доведуть».

— Прощаю, — схаменившись, вибачився Кошелюк, — я тільки прочитаю окремі пункти заходів.

— Скорочуйтеся! — нагадує начальник управління, нервово перекладаючи папери на столі і промовисто позирючи на годинник. — Заходи одне, а з планом як у вас?

— План постарасьмося дати, — не дуже твердо запевняє Кошелюк. — Я хочу, щоб ви вислухали наші розрахунки.

«Розрахунки, розрахунки, — механічно повторює в думках Острогон, сердячись на директора, що той і не думає кінчати свого виступу. — У нас мусять бути одні розрахунки: виконання плану. Інакше опинимось на останньому місці. А це повна поразка. Більше того, ганьба!»

Чи то Кошелюк після зауваження так скоро читав свої розрахунки, чи Острогон погано слухав, але до нього долітали не речення, а лише якісь уривки фраз і слів: «по валу план...наємо на...центів, по...тименту на...центів...».

— Досить! — не витримав начальник управління і обриває звіт Кошелюка. — Менше слів, а більше наповненості! Заходи склали, тепер працюйте! План давати — не м'яча ганяти! Тут головою треба думати!»

«Добре, що зупинив, — скручуючи звіт у трубочку, зрадів Кошелюк. — Якщо не розгорнуть дебатів, то ще можна встигнути. Правда, уже не добіжу. Треба таксі ловити».

«Буду тепер всі плани засідань особисто сам переглядати, — твердо вирішує начальник управління. — Де це бачено, щоб звіти слухати у той критичний момент, коли буквально кожна хвилина дорога. Це призводить до якогось кошмарного роздвоєння особи. Тіло твоє тут, на засіданні, а всі думки там, де, можливо, вирішується наша доля».

— Обговорювати звіт є потреба? — звертається Острогон до учасників засідання, демонстративно дивлячись на стрілки настінного годинника.

— Нема! — відповіли дружно.
— Проект постанови читали всі?
— Всі! — ще дружніший вигук.
— Тоді є пропозиція прийняти в цілому. Заперечень нема?

— Нема!
— Всі вільні! — з полегшенням мовив Острогон, швидко підводячись з крісла. — Скажіть там, щоб мені — машину!

Скоро Острогон сидів на стадіоні. Він таки трохи запізнився на матч. Нижче порожніло ще кілька місць.
«Хтось, як і я, запізнюється чи взагалі не прийде, — подумав він. — Та воно й не дивно, не вихідний же».

Після першого голу, який забили гості, з'явився страшний гамір, який ледав вшух за кілька хвилин. Острогон, збуджений, розчарований такою грою, глипнув на вільні місця, але там уже сиділи болільники.

«Мої, — пильно придивившись, упізнав Острогон. — Всім кворумом. О, навіть Кошелюк розмажує трубочкою свого звіту. Бач, хитрюга, не даремно він так коствав слова, коли говорив про план. Ну, мої милі, бачу, що й за вас пора братися! Терпіння моє лопнуло!»

Іван СОЧИВЕЦЬ.

Дипломатична порадка

КЛОПОТИ МИРСЬКІ

Тут на виду всі клопоти миські:
Хто одружився?

Почуєш тут, як впоратись дотепно
З вареннями й солінням огірків.

А ще: як ціни? Що там той Пекін?
Чи спокій дасть сусідньому народові?
Як ваша донька?

Де тепер ваш син?
Яку на завтра слід чекати погоду?

Костянтин ЧЕРНИШОВ. Збірка «Сонячні мости», видавництво «Промінь».

Старі подвір'я в затінку акацій,
В них на виду всі клопоти миські.
Такі, приміром: що давати паці?
Чим потруїть мишей і пацюків?
Хто одружився?

Хто помер?
Як ціни?

Вродилась дочка?
А чи син-таки?

Що чути в Тель-Авіві?
А в Пекіні?
По чому на базарі огірків?
Чи буде дощ?

Чи град?
Чи щось там інше?
І чи дотепне пиво молоде!
Як написати про усе це вірші!
Де друкувати?

В «Промені»!
Чи де!

Гаврило ПРОКОПЕНКО.

м. Дніпропетровськ.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Ой, рятуйте мого чоловіка!

— Швидше, у нас же діти!

— Оце вже дванадцятий кухоль пива п'є.

Життя святих і нечестивих

Мал. С. ГЕРАСИМУКА

— А що робити? Якби не скрута з кадрами, я б його на поріг не пустив.

ВАСЯ ВИРВИЗУЄ У ПЕКЛІ

— Я вам покажу, чорти рогаті, як живу людину у шмолі варити!

Допився.

Без слів.

— Винен, владино, винен! Грішники спокусили.

- Для того, щоб сказати нове слово в літературі, треба знати старі.
- Якщо крик у суперечці — аргумент, то кулак — це вже доказ.
- Істина — це найбільш авторитетна гіпотеза.

АФОРИЗМИ

- Для чоловіка робота — другий дім, для жінки дім — друга робота.

- Не всі прямі дороги ведуть до бажаної мети: те, що можна зробити шопором, неможливо — шилом.
- Школа для дітей обдарованих родичів.

А. АНАТОЛЬЄВ.

Чомусь здається мені, що коли б я не попросив у батьків дозволу на одруження, то вони, можливо, самі ніколи б не додумалися до цього, і я й досі парубкував би. Та треба ж було трапитися лихові: закохався я в одну чарівну, милу, ніжну, сором'язливу дівчиноньку на ім'я Наталка. Дуже закохався. Скільки літрів юнацької крові перекипіло в моїх жилах через її чорні брови, карі очі та біле личко!

Врешті-решт, на душі утворився такий накіп від кохання, що без Наталки життя стало неможливим. Самі розумієте — одруження вимагає витрат не тільки нервових, а й матеріальних, і, отже, без допомоги батьків не обійтися. Про свій намір довелось зізнатися.

— Ти диви! — гукнув батько на всю хату. — Він у нас і правда вже дорослий. І коли ти тільки встиг вигнати мало не до самісінької стелі?

Мама, почувши про мій твердий намір одружитися тільки з Наталкою, не проявила видимих емоцій. Зміряла мене своїм проникливим материнським поглядом, посміхнулася і запитала так, ніби досі не чула:

— Кого ж ти збираєшся привести у нашу сім'ю?

— Та Наталку ж, Наталку, — терпляче повторив я. Мати уважно подивилась на батька, той засмикав плечима і винувато закліпав очима. Тоді мама сказала мені:

— Не знаю такої, не чула.

Пам'ятаю, в моїй душі спершу похололо, потім ніби щось гаряче розлилось, а згодом усе скрижало.

— Ми з нею, мамо, в одному цеху працюємо. Гарна вона, — засвідчив я.

— У цеху, — повторила мама і скривила губи. — А ти точно знаєш, що кохаєш її, чи може хто сказав тобі?

— Точно, аякже, всі про це знають, і Наталка теж, — підтвердив я.

Як зараз пам'ятаю, в кімнаті хвилину із п'ять стояла мертва тиша. Я переводив погляд із батька на матір, з матері на батька, а вони мовчали, щось думали. Нарешті мама глянула на мене своїми проникливими очима і сказала:

— Ну, що ж, батько правду каже: ти дорослий. Але якщо відчуваєш, що час одружуватися — будь ласка, але тільки і тільки, — наголосила мама, — з Томочкою.

— Та ти що! — аж підскочив батько. — Та вона ж... Ой-ой!

Мама гостро зирнула на батька. — Що «ой-ой», що? Зате дівка — всім дівкам дівка. Не по ресторанах, не по кафе різних вештається вечорами, як ото інші. — Тут мама чомусь докірливо глянула на мене. Мабуть, у ту мить перед її очима промайнули мої колишні знайомі дівчата — Зося, Вутя і Зіра. — Томочка, щоб ти знав, — продовжувала вона, — чиста душею, мов кринична вода.

— Мамо, окрім Наталки, мені нікого не треба, — почав було захищатися я, бо, як на правду, тоді мені здавалося, що лише Наталка в цілому світі чогось варта, а всі інші дівчата виліпліні з однієї глини. Тільки й те, що масті різної, а на розум однаковісінькі. Отак і сказав.

— Про Томочку не смій так думати, не смій! — насварилася мама. — Запам'ятай: вона — розумниця, уміє жити.

ЮВЕЛІРНА

ТОМОЧКА

ГУМОРЕСКА

— І в ювелірній магазині працює, — додав батько не без єхидства і багатозначно підморгнув мені. Мама презирливо глянула на нього і відказала:

— Еге ж, у ювелірному. Те теж свідчить про щось. Туди не так легко влаштуватися навіть із таким розумом, як у тебе.

Томочку я бачив мало не щодня, бо жила вона в сусідньому будинку. А примітна була тим, що в неї не тільки всі зуби золоті, — навіть очі, волосся та обличчя — кольору золота. Одним словом, не голова, а зливкок дорогоцінного металу.

Мама підвела риску:

— Думай, синок: або Томочка, або ніхто.

Думав я тиждень зо два. І чим більше думав, тим більше переконувався, що мама права. Самі посудіть: хіба ж варто відмовлятися від її пропозиції, коли на шиї у Томочки щодень новий ланцюжок (золотий, аякже), на кожній пальці блищить і сяє каблучка! Наступного ж дня після нашого першого побачення вона подарувала мені запальничку, про яку я тільки міг мріяти. Одне слово, Томочка — розумниця високої проби!

...Весілля справили на всю губу в першокласному ресторані. Скільки друзів, та ще яких друзів, виявилось у Томочки! Навіть директор Будинку побуту подарував Томочці квіти і при всіх поцілував ручку.

Але справжні дива почалися буквально за тиждень після мого одруження. Ні сіло, ні впало, мене запросив директор бази текстильного і сказав:

— З твоїм талантом, Петре, не слюсарем працювати годилося б, а тут, у мене, завідуючим складом тканин.

— Але ж я, як мовиться, не в курсі дела. До того ж ви мене зовсім не знаєте.

— Зате наші дружини одна одну знають. Не сумнівайтесь.

Не розгубилась і мама, коли невдовзі їй запропонували поміняти скромну посаду статистика на товарознавця галантерейної бази, на якій чомусь водилися і килими. Батько упродовж невеликого проміжку часу з пожежника став контролером на міському базарі. Словом, весело зажили. Та для повного щастя не вистачало простору, і тут де не взявся один корисний чоловік. Томочка його єдину дочку влаштувала у столичний університет. Так от той чоловік сказав, що для нашої сім'ї трикімнатна квартира тісна, і скоро ми одержали чотирикімнатну. Після того ще веселіше стало. Одного лише пташиного молока не пили, бо, сказав батько, раз його немає у нас, отже, ніде немає.

...Думаю оце на самоті, та передумую, на що спромоглася моя Томочка — рядова продавщиця ювелірного магазину. Шкода, що в мене немає брата. Може б, вона зробила його юристом, і не довелося би мені лежати оце тепер на твердих нарах і ждати виклику слідчого.

...А з дому вже з тиждень передачі не приносять.

Іван ГАЙДАЙ.

м. Херсон.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Набридло завідуючому складом колгоспу ім. Свердлова (Полонський район Хмельницької області) К. Н. Рукавчуку жити на зарплату. Вона, бачте, не відповідала його зрослим матеріальним потребам. Щоб якось ліквідувати цю диспропорцію, Рукавчук, використовуючи фіктивні документи, вивіз 2 тонни гречки, переробив її на крупу і продав через магазин «Світанок» Старокостянтинівського змішторгу. Гроші, природно, поклав до власної кишені.

Цей гострий сигнал, одержаний від колгоспників, Перцю допомогли перевірити дозорці обласного комітету народного контролю. Усі факти підтвердилися. Рукавчука притягнуто до кримінальної відповідальності.

У ході перевірки виявлено також зловживання голови колгоспу П. Ф. Фіальчука. Голова обласного комітету народного контролю М. І. Мехеда повідомив, що Фіальчука з роботи звільнено.

ВОВЧИСЬКО-ЛІКАР

Надумав вовчисько лісовим лікарем стати.

— Набридло мені, — каже, — страх на звірят наводити. Хочу, щоб хто-небудь і подякував мені колись.

Насушив вовчисько трав цілющих, взяв меду у бджіл, попрохав сороку, щоб оголосила в лісі, що новий лікар об'явився. А сам сів на пеньку — хворих чекає.

Прийшов Баран, привів хворе ягнятко. Роси холодної напалося, то й застудилось.

— Ану, — каже вовчисько-лікар, — покажи язик і скажи: «А-а-а».

А ягнятко язик висунуло і каже: «Бе-е-е!».

— Та не «Бе», а «А-а-а», — поправляє його вовчисько.

— Бе-е-е! — відповідає Ягня.

— Я тобі кажу: «А-а-а!» — сердиться вовчисько.

— Бе-е-е! — уперто повторює ягнятко.

— А-а-а!

— Бе-е-е!

— А-а-а!

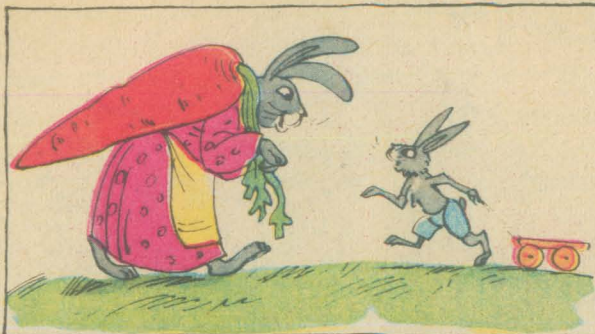
— Бе-е-е!

От бісова дитина! Ще й дражниться. Задав би йому вовчисько цосу, так поруч баран-тато стоїть, роги об стовпчик чухає.

Аж завив Вовчисько з досади. Все покинув і втік.

Так і не вийшло з вовчиська лікаря. Він бо не знав, що мале ягнятко, окрім «Бе-е-е», більше нічого ще не вміло казати.

Наталія КУЛИК.

ЧОМУ ПЛАЧЕ НАТАЛОЧКА!

Наталка і Василько виходять з саду.

— Васильку, чому плаче Наталочка?

— Вона з груші впала.

— А ти що робив?

— А я грушу тряс.

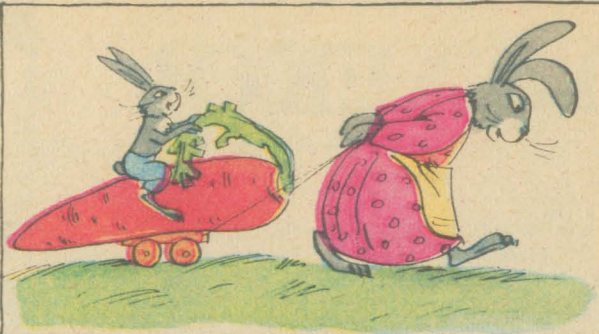
СЛУШНА ПОРАДА

— Не забувай, Петрику, частіше їсти моркву — будеш краще бачити!

— А що треба робити, щоб краще чути?

— Частіше мити вуха.

Ігор СІЧОВИК.

ШАРАДА

Свіжа

І жа

Для худоби

Стане й людям до
вподоби,
Лиш добавте букву

«с» —

В ній

Одній

Секрет увесь.

Трава — еверда

Михайло ХИЖКО.

ХЛІБ РОСТЕ...

Колосок Петько зірвав

Та й питає тата:

— Тату, що це за трава

Отака вусата?

— Не трава це — хліб росте...

Дивно стало сину:

— Та хіба стебло оте

Втримає хлібину?

Анатолій ГОРБІВНЕНКО.

КУЛЬБАБА

Я приніс кульбабку

З луку для сестрички,

І налив у склянку

Квіточці водички.

А за мною ходить

Знов сестричка Ліда:

— Ти приніс кульбабу,

Принеси... кульдіда.

ШАХТАРЧУК

Дмитрик наш хоч невеличкий,

Сам взуває черевички

І щодня через місток

Сам іде у дитсадок.

Шахтарі його стрічають:

— Чий ти, хлопчику? —

питають.

В нього ж відповідь така:

— Син я тата-гірника...

Отому усі кругом

Звуть його шахтарчуком.

Дмитро ПАДРА.

БУТЕРБРОД

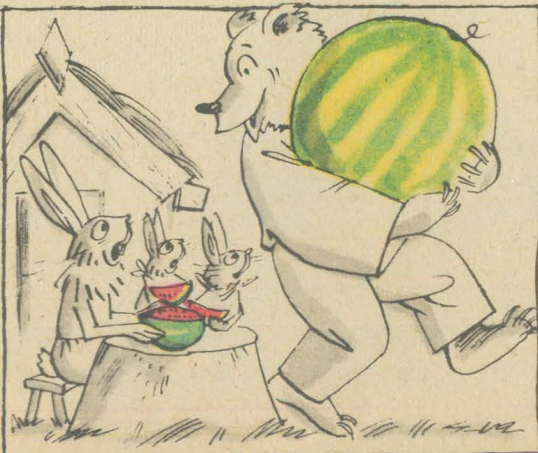
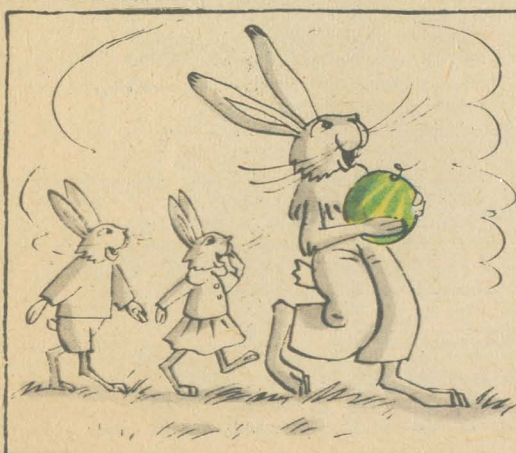
— Ганнусю, — говорить мати маленькій донечці, — йди-но сюди, я тобі бутерброд дам.

Маленька прибігла, глянула на хліб з ковбасою і каже:

— Мамо, а де ж бутерброд?

Валентин ДАВИДЮК.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

ДО НАСТУПНОГО ЮВІЛЕЮ— ДАЛЕКО!

Мал. М. КАПУСТИ

Четверо карапузів сиділо за столиком на подвір'ї будинків № 2 і № 4, що на проспекті Леніна, і жваво розмахували руками. Я підійшов ближче.

— Дупель два! — ляснув по столу білявий з кирпатим носом.

— Васько, рубай кінці! — ляснув і собі карапуз у коротких штаних.

— Чотили—тли, — цокнув найменшенький.

— Рыба! — кинув на стіл доміно чорнявенький у червоній від сунічного соку майці.

— У що це ви, хлоп'ята, граєтеся? — підійшов я ще ближче.

— А ви со, не знаєте? — здивовано закліпав очима найменшенький. — Це ми, дядьку, козла забиваємо. Саско з Васильком узе тличі мекали під столом. Ану, Саско, покажи як ти мекав...

— Знову шибеники за доміно засіли? — вибігла з під'їзду кругловида жінка.

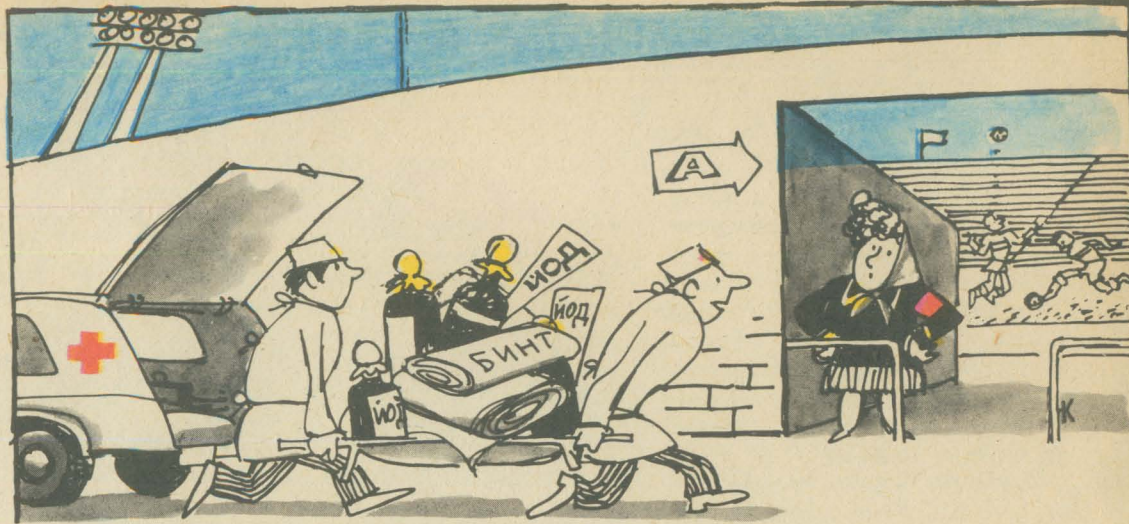
Хлопців як вітром здуло.

— От біда з ними, — підійшла вона до мене. — Надивляться, як вечорами дорослі ляпають, а тоді й самі...

— А у що ж вони ще можуть гратися на такому дитячому майданчику? — оглянувся я навкруги.

— І то правда, — погодилася жінка. — Раніше тут навіть каруселі були. А тепер... Зламана пісочниця, але й та без піску. Скільки до Олексія Степановича Циби, начальника нашого третього ЖЕКу зверталися... Мов горохом об стіну. Он, бачите, величезна яма посеред майданчика. Ще взимку, коли труби міняли, викопали і до цього часу не закидали...

Не могли похвалитися мені своїми дитячими майданчиками і мешканці будинків 5/7, 13, 62, що по бульвару Леніна, 85, що по бульвару Шевченка, 203, 207, 209, 183, 185, 189, що по проспекту Металургів, 10, 12, 15, що по вулиці Бахчиваджі, і т. д. Бо на тих дитячих майданчиках, окрім пісочниць без піску і перекошених грибків, нічого немає. Тому і спускається дітлахня на подвір'ї будинку 62 по бульвару Леніна з похилого низенького даху кочегарки. Радіє, коли хтось приладнає гойдалку до гілляки старого дерева. Так, як у дворі будинку 44 по

— Кажали, що сьогодні буде гостра гра.

вулиці Артема. Не кажу вже про спортивні майданчики. Наприклад, на весь новий квартал № 137 навіть жодного турніка немає.

Але коли я сказав начальнику ЖЕКу № 6, Олексієві Андрійовичу Куликову, що в його конторі не люблять дітей, він обурився.

— Звідки ви таке взяли? — підвівся він із-за столу. — Пішли подивимося, і ви самі переконаєтеся, що нашій малечі є де гратися.

Пішли. Подивилися і переконалися. Тільки не в тому, в чому хотів переконати нас О. А. Куликов.

раємося перенести його в парк. Давно збираємося, та не виходить усе якось.

— А до травня у вашому районі ще мали побудувати кілька дитячих майданчиків...

— На жаль, усього не встигли закінчити, — не порадував Борис Миколайович.

Зате у заступника начальника Ждановського міського житлоуправління Віктора Андрійовича Бердюга з цього приводу не було ніякісінької тривоги.

— Два роки тому наше місто відзначало двохсотліття, і знаєте, скільки ми тих дитячих май-

— Дуже багато клопотів, а тому до дитячих майданчиків, буває, й справді руки не доходять, — зізнався він після цього.

Ще більше клопотів, зрозуміло, у працівників Іллічівського райвиконкому. Тому вони ніяк не звернуть увагу на те, що поруч із райвиконкомом уже два роки іржавіє під дощем дитячий атракціон. Є тут і гойдалки, і каруселі, і ракетодром. Але жодного разу дітлахи ними не скористалися.

— Розумієте, — пояснив заступник голови райвиконкому Борис Миколайович Ісаєв, — ми до ювілею міста цей атракціон встановили. Але виявилось, вибрали невідходяще місце. Зби-

данчиків збудували! Гадаю, що їх тепер досить, — оптимістично запевнив він.

Але якби Віктор Андрійович вийшов із свого кабінету і пройшовся хоча б тільки дворами, які розташовані поблизу управління, отой оптимізм відразу б розвіявся. І йому відразу б стало ясно, що з дитячими майданчиками далеко не все гаразд.

І щоб вирішити цю проблему, мабуть, не слід чекати наступного ювілею. Бо до нього місту Жданову тепер ой як далеко.

М. ПРУДНИК.

м. Жданов.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Бабусю, а білі у вашому лісі трапляються?

— Трапляються, дітки, трапляються. І білі, і зелені, і сині...

ЛІФТ

Байка з філософським ухилом

— У мене що не поверх — то Зупинка, Навіщо й Сходи мати ще в будинку? — Обурювався Ліфт на весь під'їзд, — На цю споруду витрачені тонни Стальної арматури і бетону, І все — на вітер, все — коту під хвіст! Кому потрібні Сходи ці тепер, В епоху ЕОМ і НТР? Навіщо цей, пардон, анахронізм Зі мною поруч взагалі існує? Чи, може, мій потужний механізм На випадок аварії дублює? Так я ж не трап якийсь там чи канат — Надійний я підйомний апарат!.. Завзятий Ліфт в під'їзді без упину Таким от чином мудрував з годину, І так розхвилювався, розпалився, Що раптом... поламався й зупинився, І міг завдати цим чимало шкоди, Коли б не існували поруч... Сходи!

* * *

Хоч ти і уособлюєш прогрес, Не забувай ніколи аксіому: Життя — не догма, а складний процес, Та ще й... діалектичний, як відомо!

Євгенія КАРАМІНА,
Микола РОЗУМНИЙ.

НУ, ДИЯВОЛЕ, НАЧУВАЙСЯ!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Диявола почали виганяти ще в часи середньовіччя...

Звідки, питаєте!

Бачите, річ у тім, що диявол має досить-таки погану звичку — самочинно, без будь-якого на те дозволу залазити в чужі душі.

От і чин, здається ж, солідний має — не якийсь там шибайголова, не дрібний капосник, а владика царства тьми, одне слово — фігура! І — нате вам! — знайшов забавку: по чужих душах лазить.

Хуліганство та й годі!

А вже як залізе він туди, то трясє нещасного чоловіка як хоче і скільки хоче. І витурити його з чужої душі — ой, нелегко!.. Тим паче важко це давалося колись, бо по-справжньому висококваліфікованих спеціалістів по вигнанню диявола у часи середньовіччя, звісно, не було. Тоді за цю справу брався перший-ліпший шарлатан, і вигнання диявола без будь-якої наукової методи, по-дилетантському, і часом із дияволом заодно виганяв із тіла й саму душу.

А сказано ж: не тямий — не берися.

Так ні ж! Бралися! Та й беруться навіть у наші дні. Ось вам приклад. 1976 року в Лондоні один священик, у ділі цьому не компетентний, взявся виганяти диявола з одного чоловіка. Диявол кріпко забарикадувався, і виколошкати його з чужої душі міг хіба що майстер високого класу... Цілу ніч не давав дияволу спокою той священик, але нічого зробити не міг. Більше того, окупований бісом його пацієнт так розійшовся, що під ранок прикінчив власну дружину. За одним

махом хотів було й священика конюти, але, той, на щастя, зумів урятувати власну душу.

Така примітивна самодіяльність у справі вигнання диявола обурила тоді всю англійську громадськість. Залунали обурені голоси, що пора, мовляв, взятися за цю справу спеціалістам, а усіляких там шарлатанів і на крок не підпускати до душ...

— Пора покінчити з анархією! — сказав преподобний єпископ Мервін Стоквуд. І розпорядився, щоб вигнання диявола надалі велось тільки централізовано, через диспетчерське, так би мовити, управління. І тільки під керівництвом англійської церкви!

І, як повідомила свого часу лондонська «Гардіан», єпископ призначив священика Маркхем офіційним «екзорсистом». Верховним спеціалістом по вигнанню диявола. Тепер ця справа в надійних руках. Йому ж і належить право вирішувати, у кого вселився диявол, з кого його треба гнати утришні!

Ще подекують, що Маркхем закінчив прискорені курси по підвищенню кваліфікації і вигнання диявола, лише озброївшись кращими здобутками науково-технічного прогресу двадцятого віку.

Словом, не ті тепер часи — з примітивними методами темного середньовіччя в сучасній Англії покінчено. Тепер нечистій силі тут доведеться мати справу із дипломованим, сказати б, фахівцем. Так що начувайся, дияволе!

В. ЧЕМЕРИС.

НОТАТКИ ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

КОЛИ ЖИТТЯ — ГРА...

Якщо судити по багатьох американських кінофільмах та телепередачах, то людське життя — чуже, звичайно — нічого не варте. А мистецтво, як відомо, відображає дійсність і само, в свою чергу, впливає на неї...

У американському місті Лас-Вегас, сумно відомому своїми гральними домами і взагалі «індустрією розваг», є чималий заклад, який, здавалося б, нічого спільного із розвагами мати не може. Це — лікарня на 666 ліжок, у якій працюють близько двох тисяч чоловік.

І ось у тій лікарні стали чомусь частіше, ніж могло б бути, хворі помирати.

Почалося розслідування. І виявилось, що винні в цьому медичні сестри. Ці винахідливі мешканки Лас-Вегаса, де гра визначає весь уклад життя, знайшли незвичайний спосіб урізноманітнити свої робочі будні: вони білися об заклад. Робилося це так. Коли під їх опіку потрапляв важко хворий, медсестри закладалися: коли він помре? Звичайно, кожна хотіла виграти. І якщо хворий не виправдовував їхніх надій і помирати не збирався, сестри активно підправляли хід подій: конче потрібно було дати хворому кисень — не давали, лікар призначав робити хворому уколи — не робили, таке інше. Словом, платою за цю гру сестричок смерті було людське життя. Чуже, звичайно. Ну, а з них — хтось виграв, хтось — програв. Що вдієш, коли світ такий, що життя в ньому — гра!

ВИПАДОК РІВНОПРАВ'Я

У каїрському районі Матарія шейх Мухамед користувався успіхом і славою як цілитель тіл і душ людських. При допомозі аллаха він підрихтовував здоров'я хворих цілителями «цілющими» ліками та талісманами, давав своїм клієнтам «цінні поради». Не за «спасибі», звісна річ.

Пахло явним шарлатанством. Але шейха довгенько ніхто не турбував. Цим спокоем він завдячував не стільки аллаху, скільки, як виявилось, покровительству двох високопоставлених державних чиновників.

Але пошиті в дурні шейхові клієнти врешті-решт звернулися до поліції, і та нанесла «цілительові» зовсім не бажаний для нього візит. Під час арешту «шейх» не виявив смиренності; дійшло, як то кажуть, до активних фізичних дій. Під час бучі тієї у «шейха» раптом відвалилася борода та вуса, і поліціянти побачили, що мають справу із жінкою.

До рівноправ'я жінок із чоловіками в Єгипті ще далеченько. Отож ту-тешня представниця прекрасної половини роду людського сама, як бачите, у такий спосіб узялася ліквідувати в даному випадку цю несправедливість.

За спиною «Свободи».

Друже Перче!

Кажуть, що копійка карбованець береже. Дозволь мені з цим прислів'ям не погодитися.

28 червня на київську адресу тресту «Укршляхмостобуд» прийшла телеграма такого змісту: «Прибув вагон пиломатеріалів. Нач. станції Черешня». Напевно, тов. Черешня був глибоко переконаний, що його, як той казав, «скрозь знають», бо точніших координатів він у телеграмі не вказав. Довелося нам організувати всереспубліканський розшук, щоб встановити: телеграма послана зі станції Трикратне Одеської залізниці, де начальником і є тов. Черешня.

А тепер підрахуємо. Кілька додаткових слів у телеграмі коштували б десять-двадцять копійок. Зате поки ми встановлювали координати тов. Черешні, вагон простояв майже добу замість двох годин, як це належить.

А тов. Черешня навіть не почервонів.

М. ШПИГОЦЬКИЙ,
інженер виробничо-технічного відділу
мостобудівного управління № 2
тресту «Укршляхмостобуд».

м. Київ.

1977 року в нашому механізованому загоні № 2 було збудовано майстерню. Проте кран-балку Липовецьке відділення сільгосптехніки ні як не могло встановити. А без кран-балки, сам розумієш, і майстерня — не майстерня. На початку минулого року ми поскаржилися тобі, Перче, на забудькуватість М. К. Пиленка, який очолює відділення. І діло пішло. З Липовецької бази привезли одну кран-балку, тут же прилетіла телеграма з Вінниці, з бази обласної: приїздить ще за одною балкою. Поїхали, привезли.

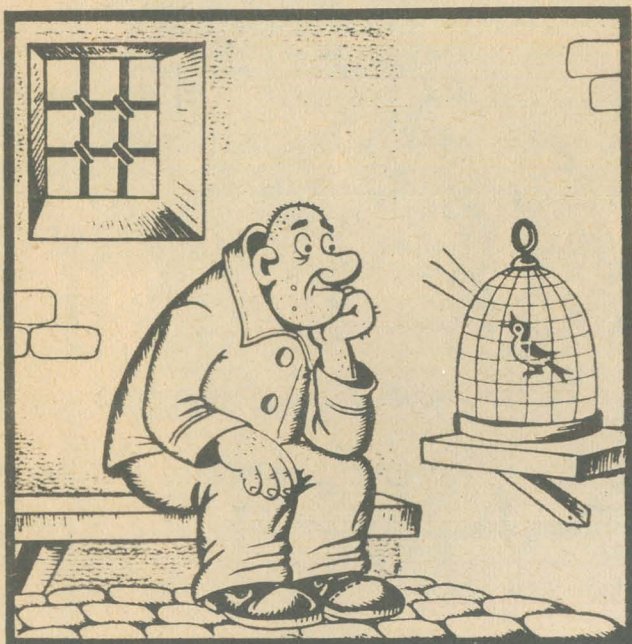
Та, певно, через деякий час тов. Пиленко прийшов до тям і подумав: «А чого це я гарячую! Подумаєш, Перець!» Бо прислав він автомашину і одну кран-балку забрали, а друга й досі іржавіє в бур'янах.

От ми й вирішили тебе про це проінформувати, бо глибоко переконані, що так жартувати не можна. Навіть керуючому відділення сільгосптехніки.

МЕХАНІЗАТОРИ колгоспу імені
Горького Липовецького району.

Вінницька область.

Мал. А. ВОРДУНІСА

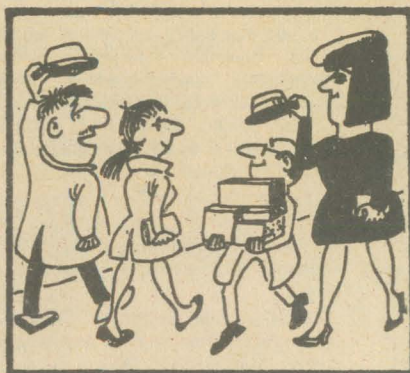
Без слів.

Малюнки з журналів: «ДИКОБРАЗ» — Прага, «ФЮЛЕШ» — Будапешт, «ПАВЛИХА» — Любляна.

— Який дивний збіг обставин! Ви пишете книжки, а я читаю.

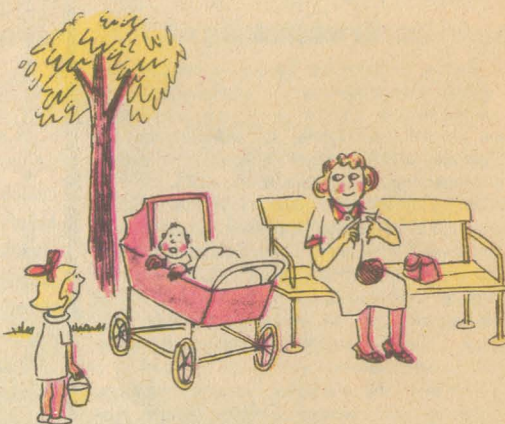
Без слів.

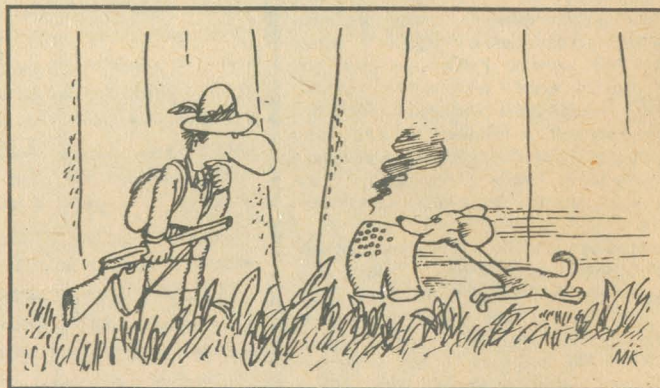
Без слів.

Без слів.

— Хочеш, дівчинко, я тебе підвезу додому?

Без слів.

«Нам повідомили з медветвирезника, що в не-
тверезому стані, втративши гідність людську, пра-
цівники міліції підібрали токаря колісного цеху,
який працює на посаді вантажника, Кудрявцева
Віктора, і облили його душею, щоб той прийшов
у себе...»

(З повідомлення по заводському
радіомовленню).
Повідомила С. КАПІТАН.

СТРАШНО ПЕРО ЧЕРВУСАКА...

«Будинок № 115 по вулиці Зеленій належить на
праві особистої власності гр. Лапшинській А. В.,
що знаходиться у ветхому стані...»

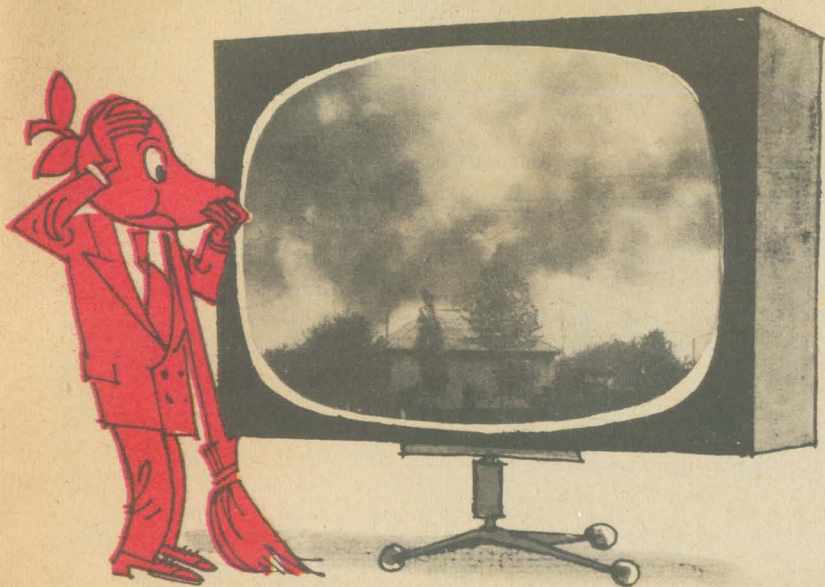
(3 акта).
Повідомив С. ВАСИЛЕНКО.

«Нормировщику реммастерні тов. Х. винести
сувору догану за запущеність роботи в кормодо-
бувній бригаді.

Якщо тов. Х. не приступить до обліку роботи
в кормодобувній бригаді, вважати його обліков-
цем і виплачувати 80 крб.»

(3 протоколу засідання правління колгоспу).
Повідомив В. ХИЖНЯК.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

ШАНОВНІ ТЕЛЕГЛЯДАЧІ

Те, що ви бачите на екрані, — не виверження вулкану. Їх навколо рай-
онного центру Новоопскава Ворошиловградської області немає. Зате тут
є лінійно-виробнича дільниця «Мосгазтрансу», котра, спалюючи відкритим
способом конденсат, успішно конкурує з вулканом середньої потужності.
Принаймні, жителі райцентру можуть засвідчити, що кіптяви вона дає не
менше.

На цьому — до побачення!
До наступного телебачення!

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У № 6 журналу, в розділі «Фра-
зеологічний словник Перця» писало-
ся про те, що у путівнику «Черкаси»,
який вийшов у дніпропетровському
видавництві «Промінь», переплутано
назви навчальних закладів, вулиць то-
що.

Директор видавництва «Промінь»
І. М. Книшов повідомив редакцію,
що виступ Перця розглянуто на
спільному засіданні партбюро, міс-
цевому профспілки та головної ре-
дакції, а також на відкритих пар-
тійних зборах колективу видавництва.
Вжито заходів для поліпшення реда-
гування всіх видань, їх рецензування
та контролю. Нині готується до друку
друге, виправлене та доповнене ви-
дання путівника «Черкаси».

★ Про те, що радіо у селищі Чу-
пахівці (Охтирський район) перестало
говорити ще рік тому й мовчить досі,
писалося в одному з листів, надру-
кованому у № 8 журналу.

Після виступу Перця головний ін-
женер Сумського обласного вироб-
ничо-технічного управління зв'язку
І. Ф. Шинко повідомив, що такий
факт дійсно мав місце. Нині станови-
ще виправлено, усі радіоточки в се-
лищі працюють нормально.

★ Директор Гатянського (Хмель-
ницька область) Будинку культури
Степанець В. М. занедбав культмасо-
ву роботу, а місцеві керівники на
скарги односельчан не звертають
уваги. Лист про це надійшов до Пер-
ця.

Як повідомив секретар Дераж-
нянського райкому Компартії Укра-
їни тов. Полоницький, факти, викла-
дені в листі, при перевірці підтвер-
дились. За серйозні недоліки в робо-
ті і неправильну поведінку Степанця
В. М. з посади директора Будинку
культури звільнено.

★ Мешканці вулиці Стаханова (се-
лище Гродівка Донецької області) по-
скаржилися редакції на те, що водо-
колоники на їхній вулиці вийшли з ла-
ду.

Після втручання в цю справу Пер-
ця голова Красноармійського райви-
конкому Д. С. Гриценко повідомив,
що тепер водоколоники відремонтова-
но і жителі вулиці водою забезпече-
ні.

★ В листі, що надійшов до Перця
з села Тополівки (Вінниччина), кол-
госпники висловлювали своє недово-
лення роботою головного агроно-
ма їхнього колгоспу імені Куйбише-
ва Січкаря А. М., який погано ста-
вився до своїх обов'язків.

Начальник Теплицького районного
управління сільського господарства
тов. Побирський повідомив редакцію,
що за порушення технологічної дис-
ципліни, слабку організаційну робо-
ту Січкаря А. М. з посади звільнено.

В ОДНІЙ КОНТОРІ

В одній конторі що не днина
Панує поспіх, біганина.
Біжить директор на нараду,
Заступник поспіша до складу.
Летить з покупками касирка
І по боках лякливо зирка,
Тому, що не одну годинку
В робочий час була на ринку.

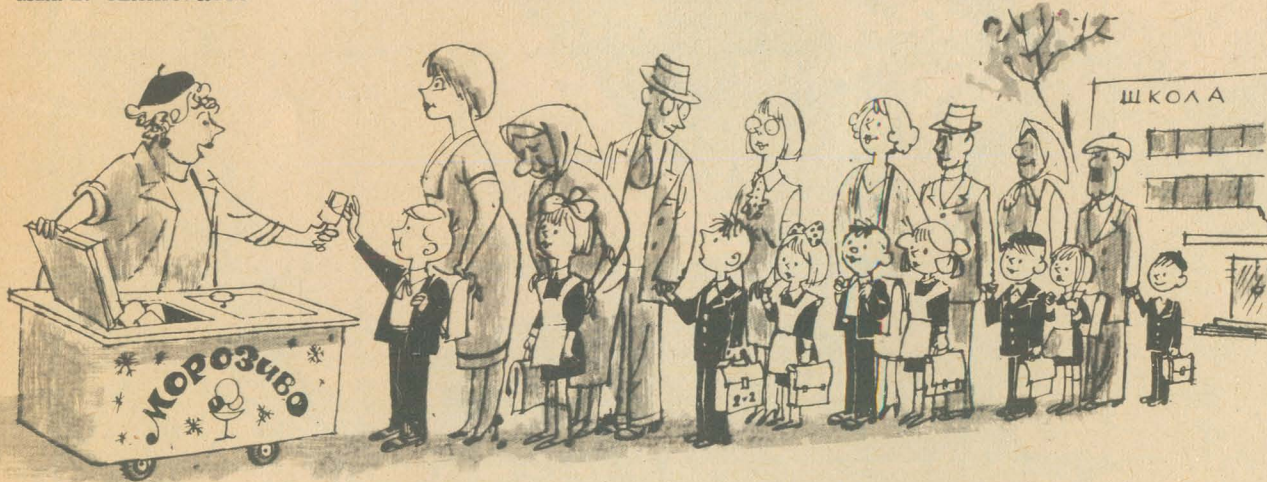
Через паркан механік Яшка
Пустився навпрошки по пляшку.
І не сидиться в кабінеті
Ніяк плановикові Петі:
Новенький знає анекдот
То й розважає весь народ...

Тут жодний марно час не гає
І те робити поспішає,
До чого в нього є охота.
На місці лиш стоїть робота.

Іван ПАВЛИХА.

м. Калуш
Івано-Франківської обл.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Бачу, що сьогодні в школі було багато п'ятірок.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.
Адрес редакції: 252047, Київ-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 16 (1082)
(на українському мові).
Видає «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17. 07. 80. Підписано до друку 04. 08. 80. ВФ 10790. Формат видання
70×108/8. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл-вид. арк. 4,1. Зам. 03658. Тираж 3.300.000.

© Журнал «Перець», 1980 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковувати із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордену Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордену Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Мал. К. ЗАРУБИ

На єгипетській території створюються військові бази американського імперіалізму. Це ще більш загострює і без того небезпечну там ситуацію.

Отсканировал reduktor
для rutracker.org

Посадочний знак.